

Η ΗΧΩ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

(Ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Χάϊνε)

Μὲς στοῦ βουνοῦ τὴ λαγκαδιὰ ὁ καβαλλάρης πάει
Συλλογισμένος κράζει δυνατὰ.

«Μὲ πάει στῆς ἐρωμένης μου ἡ μοῖρα μου τὸ πλάϊ
Ἦ μὲς στὸ κρῦο μνηῖμα ;»
Καὶ ἡ ἠχὼ ἀπ' τὸ βουνὸ τοῦ ἀπαντᾷ :
. . . . « στὸ κρῦο μνηῖμα . »

Ὁ καβαλλάρης πάει σιγὰ μ' ἀργοβλιμμένο βῆμα.
Καὶ λυπημένος κράζει δυνατὰ

«Τόσο νωρὸς τὰ νειάτα μου θὰ κατεβοῦν στὸ μνηῖμα,
Στὸ μνηῖμα εἶν' ἡσυχία ; »
Καὶ ἡ ἠχὼ ἀπ' τὸ βουνὸ τοῦ ἀπαντᾷ :
« . . . . στὸ μνηῖμα εἶν' ἡσυχία . »

Κατρακυλοῦν τὰ δάκρυά του καὶ σταματᾷ τὸ μαῦρο·
Ἄκόμα μὲ φωνάζει δυνατὰ.

«Ἄν μὲς στὸ μνηῖμα μοναχὰ τὴν ἡσυχίᾶ μου θαῦρω
Τότε στὸ μνηῖμα εἶναι καλὰ.»
Καὶ ἡ ἠχὼ ἀπ' τὸ βουνὸ τοῦ ἀπαντᾷ :
« . . . . στὸ μνηῖμα εἶνε καλὰ.

Π. ΓΝΕΥΤΟΣ